

Arrest

**nr. 90 677 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DECROOCK, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 november 2011 en hebben zich vluchteling verklaard op 22 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 3 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 11 juni 2012.

1.3. Op 29 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M. J. H.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). U zou van juli 2002 tot de val van het regime in 2003 gewerkt hebben als verantwoordelijke voor het uitbetalen van lonen in het Republikeins Paleis in Bagdad. Ervóór zou u als bankbediende hebben gewerkt bij de Al Rafidain bank. Na de val zou u geen loon of hulp meer hebben gekregen. Door de gevaarlijke situatie zou u zoveel mogelijk thuis zijn gebleven. U zou specifiek geviseerd zijn geworden daar u in het Republikeins Paleis had gewerkt. Uw schoonbroer zou in 2006 vermoord zijn geweest omwille van zijn functie als technicus in het Republikeins paleis. Uw broer K.(...) zou eveneens in 2006 zijn vermoord omwille van de functie die u uitoefende in het Republikeins paleis. Uw broer S.(...) zou in 2007 door een bembom om het leven zijn gekomen. U zou de Qahira wijk hebben verlaten en naar Adamiya zijn verhuisd. In maart 2009 zouden de burens van de Qahira wijk u hebben overtuigd terug naar uw huis te keren gezien de verbeterde situatie. Begin april 2009 zouden onbekenden die zich verplaatsten in overheidsauto's en die gekleed gingen in overheidsuniformen uw huis zijn binnengevallen. Ze zouden u hebben uitgescholden voor Baathist omwille van uw voormalige functie in het Republikeins paleis en omdat u soenniet bent. Ze zouden geld uit uw huis hebben gestolen en verschillende zaken hebben vernield. Ze zouden u en uw vrouw hard hebben aangepakt en jullie op verschillende plaatsen hebben verwond. Na dit incident zou u terug zijn gegaan naar de Adamiya wijk. In maart of april 2010 zou u naar Taji zijn verhuisd waar u een jaar verbleef. In maart/april 2011 zou u naar de Rabia wijk zijn gegaan waar u verbleef tot augustus 2011. In augustus 2011 besloot u Irak te verlaten. U zou de hulp hebben ingeroepen van een bevriend advocaat die ervoor zorgde dat u bij hem in Suleimaniya kon verblijven tijdens de voorbereidingen van uw vlucht uit Irak. In november 2011 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 21 november 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw medisch dossier, uw huwelijksakte, twee documenten die uw werk bij het Republikeins paleis staven, een document van uw tewerkstelling bij de Rafidain bank, een kopie van uw woonstkaart te Adamiya, twee ontheemdingsattesten, twee ontheemdingskaarten, een gelegaliseerd kopie van het nationaliteitsbewijs van uw broer S.(...) en een uittreksel uit het overlijdensregister, een attest van familiesamenstelling, een uittreksel uit het overlijdensregister van uw broer K.(...), een studentenkaart van de hoge middelbare school, 2 badges van de Rafidain bank, een documentenboekje van de Rafidain bank, een documentenboekje van het republikeins paleis, een woonstkaart van uw laatste adres, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw voedselrantsoenkaart, 43 foto's van uw persoonlijke levenssfeer, de identiteitskaart van uw echtgenote, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, de identiteitskaart van de broer van uw echtgenote, de overlijdensakte van de broer van uw echtgenote, een werkbadge van de broer van uw echtgenote, een werkbadge bij de bank en twee foto's van haar werkzaamheden bij de bank.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U vreest gedood te worden door de huidige regering omwille van de functie als verantwoordelijke voor de uitbetaling van lonen, die u in 2002/2003 enkele maanden heeft uitgeoefend op het Republikeins Paleis (CGVS, pg.5). Er dient echter te worden opgemerkt dat u weinig concrete aanwijzingen voorlegt die overtuigen dat u daadwerkelijk werd geviseerd omwille van uw functie op het Republikeins Paleis.

Na de val van het regime zou u systematisch zijn vervolgd. U spreekt in dit verband over de moord op uw schoonbroer, de moord op uw broer, de dood van uw broer, huiszoekingen, spionnen, een inval op uw huis en meerdere verhuizingen. Hoewel u verklaarde dat al deze elementen verband houden met uw functie op het Republikeins Paleis, blijkt dit niet.

Zo werd uw schoonbroer in maart 2006, een maand na het incident in Samara waarna het sektarisch geweld definitief doorbrak (CGVS echtgenote, pg.3), in uw wijk ontvoerd en dood teruggevonden (CGVS, pg.8). Bovendien woonde hij, na het uitbreken van het sektarisch geweld, als soenniet in een door sjiïeten gedomineerde wijk (CGVS, pg.8). Hierdoor kan allerminst worden uitgesloten dat hij als soenniet werd geviseerd door sjiïeten.

U daarentegen haalt zijn dood aan als indicatie dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging. U heeft hiertoe echter geen enkele aanwijzing. Zo verklaarde u met betrekking tot het overlijden van uw schoonbroer, geen informatie te hebben over de juiste omstandigheden van zijn dood, daar er nooit enig contact is geweest met zijn ontvoerders of met de mensen die betrokken zijn geweest bij zijn dood (CGVS, pg.8). Bovendien was uw schoonbroer, in tegenstelling tot u die slechts kort was tewerk gesteld op het Republikeins paleis, 28 jaar werkzaam geweest op het Republikeins Paleis. Hierdoor is het meer plausibel dat hij omwille van zijn eigen professionele activiteiten zou zijn gevisieerd en niet omwille van uw activiteiten.

Voorts brengt u ook de dood van uw broer K.(...) aan als indicatie dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS, pg.9). Opnieuw heeft u hiertoe geen enkele aanwijzing daar u, zoals in het geval van uw schoonbroer, geen informatie heeft over de precieze omstandigheden van zijn dood (CGVS, pg.9). Bovendien was uw broer ten tijde van het regime van Saddam Hussein jarenlang Mufawat bij de politie. Aldus kan niet uitgesloten worden dat hij omwille van deze vroegere functie werd gevisieerd, eerder dan gevisieerd te zijn omwille van uw functie. Verder verklaarde u ook dat hij als soenniet woonachtig was in een door sjiieten gedomineerde wijk (CGVS, pg.9). Hierdoor kan evenmin worden uitgesloten dat hij werd gevisieerd omwille van het algemeen sektarisch geweld.

Dat u ook de dood van uw broer S.(...) als indicatie ziet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS, pg.5), vindt geen grond in uw verklaringen daar u duidelijk aangeeft dat uw broer S.(...) is omgekomen ten gevolge van een berm bom die tot ontploffing werd gebracht in het kader van het algemeen geweld in Bagdad.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende acht jaar na de val van het regime op systematische wijze werd vervolgd door de huidige Iraakse regering. Ten eerste kunt u niet aannemelijk maken dat de dood van uw schoonbroer en uw twee broers verband hielden met de functie die u uitoefende op het Republikeins Paleis, zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangehaald. Maar ook uit uw verdere verklaringen kan niet worden afgeleid dat u gedurende acht jaar op systematische wijze werd vervolgd.

Zo bleef u na de val van het voormalig regime wonen in de Qahira wijk, in hetzelfde huis dat u betrok toen u uw functie op het Republikeins Paleis uitoefende (CGVS, pg.8). U beschikt over geen enkele indicatie dat u werd gezocht tussen 2003 en 2006 (CGVS, pg.7). Uw loutere bewering dat men in het algemeen wel op zoek was naar mensen die voor het Republikeins Paleis hebben gewerkt, kan uw individuele vrees niet staven.

U beweerde Hay Qahira in 2006 te moeten verlaten daar u voor het regime had gewerkt en u soenniet was (CGVS, pg.8). De doorslaggevende reden van uw vertrek was volgens u echter omdat men op zoek was naar mensen die voor het regime hadden gewerkt (CGVS, pg.8). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u geen enkele aanwijzing heeft waaruit kan worden besloten dat men specifiek naar u op zoek was gegaan. Daarenboven kon volgens uw verklaringen na het uitbreken van het sektarisch geweld geen enkele soenniet meer in Hay Qahira blijven wonen (CGVS, pg.8). Alles wijst er dan ook op dat u Hay Qahira verliet omwille van het sektarisch geweld. Uw overtuiging dat men naar u op zoek was is volledig gebaseerd op eigen vermoedens, maar is op geen enkele manier objectief onderbouwd.

U verklaart eveneens te zijn vervolgd, tijdens uw verblijf in de Adamiya wijk van 2006 tot 2009 (CGVS, pg.10). U stelt dat er huiszoekingen werden gedaan en u drukt het vermoeden uit dat er spionnen zijn die informatie doorgeven (CGVS, pg.10). Deze verklaring is echter te algemeen en opnieuw beschikt u over geen enkele indicatie dat u daadwerkelijk werd gevisieerd (CGVS, pg.10).

Uw overtuiging dat men u jarenlang op systematische manier viseerde, zou uiteindelijk bevestiging hebben gevonden door de inval die in uw huis gebeurde in 2009 toen u terugkeerde naar de Qahira wijk (CGVS, pg.10). Een gewapende bende, gehuld in overheidskledij, zou er uw huis zijn binnengevallen, zou uw geld hebben gestolen en zou u en uw echtgenote hebben geslagen en verwond (CGVS, pg.10). Er kan echter moeilijk worden verklaard waarom de overheid, die na zes jaar van opsporingen u uiteindelijk lokaliseerde, zich tevreden zou stellen met het nemen van uw geld en het toebrengen van verwondingen.

Bovendien bleek het hier om een éénmalig incident te gaan, daar u opnieuw over geen enkele indicatie beschikt dat u na dit incident in 2009 nog werd gevisieerd (CGVS, pg. 11). Uw verklaring dat er huiszoekingen werden uitgevoerd in de Adamiya wijk en in de Taji wijk is opnieuw te algemeen en kan uw overtuiging systematisch te worden gevisieerd niet objectief onderbouwen (CGVS, pg.11). Uiteindelijk zou u ook de Al Rabia wijk hebben verlaten omwille van een grote arrestatieactie, maar kunt u wederom niet duiden dat u persoonlijk werd gevisieerd (CGVS, pg.11).

Uw overtuiging dat u op systematische manier werd vervolgd door de regerende autoriteiten, vindt geen objectieve basis in uw verklaringen. Uw overtuiging blijkt te zijn gebaseerd op eigen vermoedens en verklaringen van derden. U stelt telkenmale dat u de regering de kans niet bood om u op het spoor

te komen (zie gehoorverslag). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u niet bepaald voorzichtig te werk ging daar zelfs de burens van de mensen bij wie u onderdook op de hoogte waren van uw verblijf aldaar (CGVS, pg.11). Verder stelt u gekend te zijn in de wijk daar u steeds uw krukken bij had (CGVS, pg.11). Bovendien had u een medisch dossier in het ziekenhuis van Al Uman (CGVS, pg.6) waardoor het voor spionnen en regering niet moeilijk kan zijn geweest om u te traceren. Doorslaggevend is echter het feit dat uw echtgenote tot 2009 bleef werken op de Rafidain bank, de bank waar zij vóór de val reeds tewerkgesteld was (CGVS, pg.12) en waar u eveneens een carrière had uitgebouwd (CGVS, pg.9). Telkenmale zou zij bij een adresverandering haar nieuw adres aan haar werkgever hebben overgemaakt (CGVS echtgenote, pg.2). Het hoeft geen betoog dat er niet veel spoorwerk aan te pas zou komen om aldus uw verblijfplaats te lokaliseren. Dat u gedurende negen jaar de dans kon ontspringen, buiten een éénmalig incident in 2009 doet dan ook vragen rijzen bij de ernst van de vervolging waaraan u stelt onderhevig te zijn.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken op systematische wijze te worden gevisieerd door de huidige Iraakse regering omwille van het werk dat u verrichtte onder het regime van Saddam Hussein. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten bevestigen uw afkomst, uw werkzaamheden, de dood van uw broers, de dood van de broer van uw echtgenote en uw ontheemding, maar leveren geen enkel bewijs dat u op systematische manier werd vervolgd omwille van uw werkzaamheden voor het Republikeins Paleis.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische attesten geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van A. N. A. A. G.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Irakese nationaliteit bezitten, een soennitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). U zou samen met uw echtgenoot J.(...) H.(...), M.(...) (OV 6.917.043) in november 2011 Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 21 november 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verwijst integraal naar de asielfeiten die worden ingeroepen door uw echtgenoot en die u hieronder kan lezen:

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). U zou van juli 2002 tot de val van het regime in 2003 gewerkt hebben als verantwoordelijke voor het uitbetalen van lonen in het Republikeins Paleis in Bagdad. Ervoor zou u als bankbediende hebben gewerkt bij de Al Rafidain bank. Na de val zou u geen loon of hulp meer hebben gekregen. Door de gevaarlijke situatie zou u zoveel mogelijk thuis zijn gebleven. U zou specifiek gevisieerd zijn geworden daar u in het Republikeins Paleis had gewerkt. Uw schoonbroer zou in 2006 vermoord zijn geweest omwille van zijn functie als technicus in het Republikeins paleis. Uw broer K.(...) zou eveneens in 2006 zijn vermoord omwille van de functie die u uitoefende in het Republikeins paleis. Uw broer S.(...) zou in 2007 door een bembom om het leven zijn gekomen. U zou de Qahira wijk hebben verlaten en naar Adamiya zijn verhuisd. In maart 2009 zouden de burens van de Qahira wijk u hebben overtuigd terug naar uw huis te keren gezien de verbeterde situatie. Begin april 2009 zouden onbekenden die zich verplaatsten in overheidsauto's en die gekleed gingen in overheidsuniformen uw huis zijn binnengevallen. Ze zouden u hebben uitgescholden voor Baathist omwille van uw voormalige functie in het Republikeins paleis en omdat u soenniet bent. Ze zouden geld uit uw huis hebben gestolen en verschillende zaken hebben vernield. Ze zouden u en uw vrouw hard hebben aangepakt en jullie op verschillende plaatsen hebben verwond. Na dit incident zou u terug zijn gegaan naar de Adamiya wijk. In maart of april 2010 zou u naar Taji zijn verhuisd waar u een jaar verbleef. In maart/april 2011 zou u naar de Rabia wijk zijn gegaan waar u verbleef tot augustus 2011. In augustus 2011 besloot u Irak te verlaten. U zou de hulp hebben ingeroepen van een bevriend advocaat die ervoor zorgde dat u bij hem in Suleimaniya kon verblijven tijdens de voorbereidingen van uw vlucht uit Irak. In november 2011 zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 21 november 2011 aan in België. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw medisch dossier, uw huwelijksakte, twee documenten die uw werk bij het Republikeins paleis staven, een document van uw tewerkstelling bij de Rafidain bank, een kopie van uw woonstkaart te Adamiya, twee ontheemdingsattesten, twee ontheemdingskaarten, een gelegaliseerd kopie van het nationaliteitsbewijs van uw broer S.(...) en een uittreksel uit het overlijdensregister, een attest van familiesamenstelling, een uittreksel uit het overlijdensregister van uw broer K.(...), een studentenkaart van de hoge middelbare school, 2 badges van de Rafidain bank, een documentenboekje van de Rafidain bank, een documentenboekje van het republikeins paleis, een woonstkaart van uw laatste

adres, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw voedselrantsoenkaart, 43 foto's van uw persoonlijke levenssfeer, de identiteitskaart van uw echtgenote, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, de identiteitskaart van de broer van uw echtgenote, de overlijdensakte van de broer van uw echtgenote, een werkbadge van de broer van uw echtgenote, een werkbadge bij de bank en twee foto's van haar werkzaamheden bij de bank.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald (CGVS, pg.2). Daar in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U vreest gedood te worden door de huidige regering omwille van de functie als verantwoordelijke voor de uitbetaling van lonen, die u in 2002/2003 enkele maanden heeft uitgeoefend op het Republikeins Paleis (CGVS, pg.5). Er dient echter te worden opgemerkt dat u weinig concrete aanwijzingen voorlegt die overtuigen dat u daadwerkelijk werd gevisieerd omwille van uw functie op het Republikeins Paleis.

Na de val van het regime zou u systematisch zijn vervolgd. U spreekt in dit verband over de moord op uw schoonbroer, de moord op uw broer, --de dood van uw broer, huiszoekingen, spionnen, een inval op uw huis en meerdere verhuizingen. Hoewel u verklaarde dat al deze elementen verband houden met uw functie op het Republikeins Paleis, blijkt dit niet.

Zo werd uw schoonbroer in maart 2006, een maand na het incident in Samara waarna het sektarisch geweld definitief doorbrak (CGVS echtgenote, pg.3), in uw wijk ontvoerd en dood teruggevonden (CGVS, pg.8). Bovendien woonde hij, na het uitbreken van het sektarisch geweld, als soenniet in een door sjiïeten gedomineerde wijk (CGVS, pg.8). Hierdoor kan allerminst worden uitgesloten dat hij als soenniet werd gevisieerd door sjiïeten.

U daarentegen haalt zijn dood aan als indicatie dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging. U heeft hiertoe echter geen enkele aanwijzing. Zo verklaarde u met betrekking tot het overlijden van uw schoonbroer, geen informatie te hebben over de juiste omstandigheden van zijn dood, daar er nooit enig contact is geweest met zijn ontvoerders of met de mensen die betrokken zijn geweest bij zijn dood (CGVS, pg.8). Bovendien was uw schoonbroer, in tegenstelling tot u die slechts kort was tewerk gesteld op het Republikeins paleis, 28 jaar werkzaam geweest op het Republikeins Paleis. Hierdoor is het meer plausibel dat hij omwille van zijn eigen professionele activiteiten zou zijn gevisieerd en niet omwille van uw activiteiten.

Voorts brengt u ook de dood van uw broer K.(...) aan als indicatie dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS, pg.9). Opnieuw heeft u hiertoe geen enkele aanwijzing daar u, zoals in het geval van uw schoonbroer, geen informatie heeft over de precieze omstandigheden van zijn dood (CGVS, pg.9). Bovendien was uw broer ten tijde van het regime van Saddam Hussein jarenlang Mufawat bij de politie. Aldus kan niet uitgesloten worden dat hij omwille van deze vroegere functie werd gevisieerd, eerder dan gevisieerd te zijn omwille van uw functie. Verder verklaarde u ook dat hij als soenniet woonachtig was in een door sjiïeten gedomineerde wijk (CGVS, pg.9). Hierdoor kan evenmin worden uitgesloten dat hij werd gevisieerd omwille van het algemeen sektarisch geweld.

Dat u ook de dood van uw broer S.(...) als indicatie ziet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging (CGVS, pg.5), vindt geen grond in uw verklaringen daar u duidelijk aangeeft dat uw broer S.(...) is omgekomen ten gevolge van een berm bom die tot ontploffing werd gebracht in het kader van het algemeen geweld in Bagdad.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u gedurende acht jaar na de val van het regime op systematische wijze werd vervolgd door de huidige Iraakse regering. Ten eerste kunt u niet aannemelijk maken dat de dood van uw schoonbroer en uw twee broers verband hielden met de functie die u uitoefende op het Republikeins Paleis, zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangehaald. Maar ook uit uw verdere verklaringen kan niet worden afgeleid dat u gedurende acht jaar op systematische wijze werd vervolgd.

Zo bleef u na de val van het voormalig regime wonen in de Qahira wijk, in hetzelfde huis dat u betrok toen u uw functie op het Republikeins Paleis uitoefende (CGVS, pg.8). U beschikt over geen enkele indicatie dat u werd gezocht tussen 2003 en 2006 (CGVS, pg.7). Uw loutere bewering dat men in

het algemeen wel op zoek was naar mensen die voor het Republikeins Paleis hebben gewerkt, kan uw individuele vrees niet staven.

U beweerde Hay Qahira in 2006 te moeten verlaten daar u voor het regime had gewerkt en u soenniet was (CGVS, pg.8). De doorslaggevende reden van uw vertrek was volgens u echter omdat men op zoek was naar mensen die voor het regime hadden gewerkt (CGVS, pg.8). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u geen enkele aanwijzing heeft waaruit kan worden besloten dat men specifiek naar u op zoek was gegaan. Daarenboven kon volgens uw verklaringen na het uitbreken van het sektarisch geweld geen enkele soenniet meer in Hay Qahira blijven wonen (CGVS, pg.8). Alles wijst er dan ook op dat u Hay Qahira verliet omwille van het sektarisch geweld. Uw overtuiging dat men naar u op zoek was is volledig gebaseerd op eigen vermoedens, maar is op geen enkele manier objectief onderbouwd.

U verklaart eveneens te zijn vervolgd, tijdens uw verblijf in de Adamiya wijk van 2006 tot 2009 (CGVS, pg.10). U stelt dat er huiszoekingen werden gedaan en u drukt het vermoeden uit dat er spionnen zijn die informatie doorgeven (CGVS, pg.10). Deze verklaring is echter te algemeen en opnieuw beschikt u over geen enkele indicatie dat u daadwerkelijk werd gevisieerd (CGVS, pg.10).

Uw overtuiging dat men u jarenlang op systematische manier viseerde, zou uiteindelijk bevestiging hebben gevonden door de inval die in uw huis gebeurde in 2009 toen u terugkeerde naar de Qahira wijk (CGVS, pg.10). Een gewapende bende, gehuld in overheidskledij, zou er uw huis zijn binnengevallen, zou uw geld hebben gestolen en zou u en uw echtgenote hebben geslagen en verwond (CGVS, pg.10). Er kan echter moeilijk worden verklaard waarom de overheid, die na zes jaar van opsporingen u uiteindelijk lokaliseerde, zich tevreden zou stellen met het nemen van uw geld en het toebrengen van verwondingen.

Bovendien bleek het hier om een éénmalig incident te gaan, daar u opnieuw over geen enkele indicatie beschikt dat u na dit incident in 2009 nog werd gevisieerd (CGVS, pg. 11). Uw verklaring dat er huiszoekingen werden uitgevoerd in de Adamiya wijk en in de Taji wijk is opnieuw te algemeen en kan uw overtuiging systematisch te worden gevisieerd niet objectief onderbouwen (CGVS, pg.11). Uiteindelijk zou u ook de Al Rabia wijk hebben verlaten omwille van een grote arrestatieactie, maar kunt u wederom niet duiden dat u persoonlijk werd gevisieerd (CGVS, pg.11).

Uw overtuiging dat u op systematische manier werd vervolgd door de regerende autoriteiten, vindt geen objectieve basis in uw verklaringen. Uw overtuiging blijkt te zijn gebaseerd op eigen vermoedens en verklaringen van derden. U stelt telkenmale dat u de regering de kans niet bood om u op het spoor te komen (zie gehoorverslag). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u niet bepaald voorzichtig te werk ging daar zelfs de burens van de mensen bij wie u onderdook op de hoogte waren van uw verblijf aldaar (CGVS, pg.11). Verder stelt u gekend te zijn in de wijk daar u steeds uw krukken bij had (CGVS, pg.11). Bovendien had u een medisch dossier in het ziekenhuis van Al Uman (CGVS, pg.6) waardoor het voor spionnen en regering niet moeilijk kan zijn geweest om u te traceren. Doorslaggevend is echter het feit dat uw echtgenote tot 2009 bleef werken op de Rafidain bank, de bank waar zij vóór de val reeds tewerkgesteld was (CGVS, pg.12) en waar u eveneens een carrière had uitgebouwd (CGVS, pg.9). Telkenmale zou zij bij een adresverandering haar nieuw adres aan haar werkgever hebben overgemaakt (CGVS echtgenote, pg.2). Het hoeft geen betoog dat er niet veel speurwerk aan te pas zou komen om aldus uw verblijfplaats te lokaliseren. Dat u gedurende negen jaar de dans kon ontspringen, buiten een éénmalig incident in 2009 doet dan ook vragen rijzen bij de ernst van de vervolging waaraan u stelt onderhevig te zijn.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken op systematische wijze te worden gevisieerd door de huidige Iraakse regering omwille van het werk dat u verrichtte onder het regime van Saddam Hussein. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang,

rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten bevestigen uw afkomst, uw werkzaamheden, de dood van uw broers, de dood van de broer van uw echtgenote en uw ontheemding, maar leveren geen enkel bewijs dat u op systematische manier werd vervolgd omwille van uw werkzaamheden voor het Republikeins Paleis.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische attesten geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op hun eigen

situatie, waarbij zij een poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voeren verzoekers onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch en een artikel van Aberdeen American News Found on SouthDakota.com aan dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat ex-Baathisten nog steeds gevisieerd worden door de huidige regering. Aangezien niet wordt getwijfeld aan het profiel van verzoeker als werknemer in het Republikeins Paleis onder het regime van Saddam Hussein, menen verzoekers dat hen overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en/of b) het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het gelijkheidsbeginsel, voeren verzoekers onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Zij citeren uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluiten hieruit dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen. Waar in de bestreden beslissingen het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betogen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 10 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak, een pagina uit "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq*" van 31 mei 2012, een document van Refworld van 2 januari 2012, mailverkeer met "Iraq Body count", een bladzijde uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006, het rapport "*Iraq: Mass Arrests, Incommunicado Detentions*" van Human Rights Watch van 15 mei 2012, het artikel "*Iraq still operating secret torture site, rights group says*" van Aberdeen American News Found on SouthDakota.com van 14 mei 2012 en een medisch attest van het Universitair Ziekenhuis van Luik van 23 maart 2012.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken op systematische wijze te worden gevisieerd door de huidige Iraakse regering omwille van het werk dat hij verrichtte onder het regime van Saddam Hussein, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoekers bovendien zelf geen elementen aanvoeren die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iii) de voorgelegde documenten slechts hun afkomst, verzoekers werkzaamheden, de dood van zijn broers, de dood van verzoeksters broer van en hun ontheemding bevestigen, maar geen enkel bewijs leveren dat verzoeker op systematische manier werd vervolgd omwille van zijn werkzaamheden voor het Republikeins Paleis en de medische attesten geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7.1. Waar verzoekers stellen dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoekers met hun stelling voorbijgaan aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat zij er geenszins in slagen hun vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2.1. Verzoekers menen dat de gebeurtenissen die hun familieleden zijn overkomen en die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet worden betwist, duidelijk aantonen dat zij niet meer veilig in Irak kunnen verblijven. Gezien zijn vroegere functie in het Republikeins Paleis verkeert verzoeker duidelijk in dezelfde situatie als zijn familieleden die vermoord werden. Verzoekers wijzen erop dat de stavingsfeiten niet enkel betrekking moeten hebben op de asielzoeker persoonlijk en dat ook gebeurtenissen met betrekking tot zijn familie en/of kennissen tot bewijs kunnen dienen, minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden. Zij menen dat de opeenstapeling van feiten niet als toevallig kan beschouwd worden. Indien zij zouden gevlucht zijn omwille van het sektarisch geweld zouden zij dit al in de periode tussen 2006 en 2009 gedaan hebben. Sinds het sektarisch geweld verminderd is, worden de Baathisten specifiek gevisieerd. Dat verzoeker als Baathist beschouwd wordt blijkt ook uit het feit dat hij als soenniet gedwongen uit de wijk Hay Qahira is moeten verhuizen en daarvoor geen vergoeding gekregen heeft. Dat zij uit Irak zijn moeten vluchten omdat verzoeker persoonlijk gevisieerd werd als Baathist blijkt ook duidelijk op de aanval in hun huis in 2009. Verzoekers vervolgen dat zij hierbij serieus werden toegetakeld, dat hun aanvallers niet "zomaar" verwondingen aanbrachten doch de verwondingen een heel duidelijk signaal en levensbedreigend waren. Ter staving van hun betoog citeren zij uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken "*Iraq: Mass Arrests, Incommunicado Detentions*" van Human Rights Watch van 15 mei 2012 en "*Iraq still operating secret torture site, rights group says*" van Aberdeen American News Found on SouthDakota.com van 14 mei 2012, waaruit volgens verzoekers blijkt dat Baathisten nog steeds gevisieerd worden door de huidige autoriteiten in Irak. Dat zij ontsnapt zijn aan de vervolging door de regering, verklaren verzoekers door het feit dat zij op verschillende plaatsen woonden en verzoeker steeds binnen bleef.

2.7.2.2. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aantoont dat hij gedurende acht jaar na de val van het voormalige regime op systematische wijze werd vervolgd door de huidige Iraakse regering omwille van zijn functie als verantwoordelijke voor de uitbetaling van lonen, die hij in 2002/2003 enkele maanden heeft uitgeoefend op het Republikeins Paleis. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, kan op grond van de gebeurtenissen die hun familieleden zijn overkomen en die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet

worden betwist, geenszins worden besloten dat ook in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dient te worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gezien zijn vroegere functie in het Republikeins Paleis duidelijk in dezelfde situatie verkeert als zijn familieleden die vermoord werden en hij hierbij vooral verwijst naar de situatie van zijn schoonbroer en deze van zijn broer K., slaagt hij er niet in te overtuigen. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer ten tijde van het regime van Saddam Hussein jarenlang Mufawat was bij de politie en dat zijn schoonbroer meer dan 28 jaar lang werkzaam was bij de Republikeinse Garde (administratief dossier, stuk 4A, p. 9). Verzoeker, die in tegenstelling tot zijn broer en schoonbroer slechts zeer kort tewerkgesteld was op het Republikeins Paleis en die er louter verantwoordelijk was voor de uitbetaling van de lonen, kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze van zijn broer en schoonbroer, die blijkens verzoekers verklaringen beide werden vermoord in 2006 (administratief dossier, stuk 4A, p. 3 en p. 8). Hoewel hun overlijden op zich niet wordt betwist, kunnen verzoekers beweringen noch de door hem bijgebrachte documenten uitsluitel geven over de precieze omstandigheden van hun dood. De Raad acht het mogelijk dat zij werden gevisieerd omwille van hun vroegere professionele activiteiten dan wel dat zij, als soenniet wonende in een door sjiïeten gedomineerde wijk, het slachtoffer werden van het algemeen sektarisch geweld dat gedurende deze periode uitbrak. Indien verzoeker er echter daadwerkelijk van overtuigd was dat zijn familieleden werden vermoord omwille van zijn dan wel hun eigen functie onder het regime van Saddam Hussein en dat hem hetzelfde lot te wachten stond, kan niet worden ingezien waarom hij niet reeds in 2006 Bagdad/Irak ontvluchtte. Meer nog, zo verzoeker werkelijk vreesde voor zijn leven omwille van zijn korte tewerkstelling op het Republikeins Paleis, acht de Raad het onbegrijpelijk dat hij in 2009 terugkeerde naar de wijk Hay Qahira, de wijk waaruit hij en zijn familie in 2006 werden verdreven en waar zowel zijn broer als zijn schoonbroer werden ontvoerd en vermoord (administratief dossier, stuk 4A, p. 6-9). Dit klempt des te meer daar verzoeker verklaarde: *"(...) Na hun dood hebben de burens gezegd aan ons: jullie hebben vroeger voor het vorig regime hebt gewerkt. Ze zullen je niet met rust laten, ze zullen je zoeken en vermoorden. Diegenen die ja gaan vermoorden of ontvoeren, zijn van dezelfde wijk. Ze zullen niet van andere wijken naar je toekomen. (...)"* (administratief dossier, stuk 4A, p. 9).

Ook de dood van verzoekers broer S. kan niet worden gezien als indicatie dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging daar verzoeker duidelijk aangeeft dat zijn broer S. is omgekomen ten gevolge van een autobom die tot ontploffing werd gebracht in het kader van het algemeen geweld in Bagdad (administratief dossier, stuk 4A, p. 3 en p. 9).

Voor het overige dient de Raad vast te stellen dat verzoekers geen ernstige poging ondernemen om de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij blijven immers steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen en een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

Zo in het verzoekschrift wordt geponeerd dat het feit dat verzoeker als Baathist beschouwd wordt ook blijkt uit het feit dat hij als soenniet gedwongen uit de wijk Hay Qahira is moeten verhuizen en hij daarvoor geen vergoeding gekregen heeft, wordt volledig voorbijgegaan aan de concrete motivering van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt besloten dat alles erop wijst dat verzoekers Hay Qahira verlieten omwille van het sektarisch geweld: *"Zo bleef u na de val van het voormalig regime wonen in de Qahira wijk, in hetzelfde huis dat u betrok toen u uw functie op het Republikeins Paleis uitoefende (CGVS, pg.8). U beschikt over geen enkele indicatie dat u werd gezocht tussen 2003 en 2006 (CGVS, pg.7). Uw loutere bewering dat men in het algemeen wel op zoek was naar mensen die voor het Republikeins Paleis hebben gewerkt, kan uw individuele vrees niet staven.*

U beweerde Hay Qahira in 2006 te moeten verlaten daar u voor het regime had gewerkt en u soenniet was (CGVS, pg.8). De doorslaggevende reden van uw vertrek was volgens u echter omdat men op zoek was naar mensen die voor het regime hadden gewerkt (CGVS, pg.8). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u geen enkele aanwijzing heeft waaruit kan worden besloten dat men specifiek naar u op zoek was gegaan. Daarenboven kon volgens uw verklaringen na het uitbreken van het sektarisch geweld geen enkele soenniet meer in Hay Qahira blijven wonen (CGVS, pg.8). Alles wijst er dan ook op dat u Hay Qahira verliet omwille van het sektarisch geweld. Uw overtuiging dat men naar u op zoek was is volledig gebaseerd op eigen vermoedens, maar is op geen enkele manier objectief onderbouwd."

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde inval in zijn huis in 2009, herhaalt de Raad vooreerst dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker in 2009 terugkeerde naar de wijk waaruit hij en zijn familie in 2006 werden verdreven en waar zowel zijn broer als zijn schoonbroer werden ontvoerd en vermoord. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift aanvoert dat uit deze inval in zijn huis tevens duidelijk blijkt dat hij als Baathist persoonlijk werd gevisieerd, dat hij en zijn echtgenote bij deze inval serieus werden toegetakeld, dat hun aanvallers niet “zomaar” verwondingen aanbrachten doch de verwondingen een heel duidelijk signaal en levensbedreigend waren en dit een manier was om hem en zijn vrouw een lesje te leren, geeft hij geen plausibele verklaring waarom de overheid, die verzoeker na zes jaar van opsporingen eindelijk zou gelokaliseerd hebben, zich tevreden zou stellen met het stelen van geld en het toebrengen van verwondingen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker beweert dat zijn broer werd vermoord omdat men hem niet heeft gevonden (administratief dossier, stuk 4A, p. 8-9).

Tot slot slaagt verzoeker er met de loutere stellingen dat er veel huiszoekingen werden uitgevoerd in de wijken Adamiya en Taji en dat hij ook de Al Rabia wijk heeft verlaten omwille van een grote arrestatieactie (administratief dossier, stuk 4A, p. 10-11), geenszins in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd gevisieerd.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat zij ontsnapt zijn aan de vervolging door de regering doordat zij op verschillende plaatsen woonden en verzoeker steeds binnen bleef, komen zij opnieuw niet verder dan het herhalen van hun eerdere verklaringen en gaan zij wederom voorbij aan de omstandige motivering van de bestreden beslissingen, waar wordt gesteld wat volgt: *“Dient evenwel te worden opgemerkt dat u niet bepaald voorzichtig te werk ging daar zelfs de burens van de mensen bij wie u onderdook op de hoogte waren van uw verblijf aldaar (CGVS, pg.11). Verder stelt u gekend te zijn in de wijk daar u steeds uw krukken bij had (CGVS, pg.11). Bovendien had u een medisch dossier in het ziekenhuis van Al Uman (CGVS, pg.6) waardoor het voor spionnen en regering niet moeilijk kan zijn geweest om u te traceren. Doorslaggevend is echter het feit dat uw echtgenote tot 2009 bleef werken op de Rafidain bank, de bank waar zij vóór de val reeds tewerkgesteld was (CGVS, pg.12) en waar u eveneens een carrière had uitgebouwd (CGVS, pg.9). Telkenmale zou zij bij een adresverandering haar nieuw adres aan haar werkgever hebben overgemaakt (CGVS echtgenote, pg.2). Het hoeft geen betoog dat er niet veel speurwerk aan te pas zou komen om aldus uw verblijfplaats te lokaliseren. Dat u gedurende negen jaar de dans kon ontspringen, buiten een éénmalig incident in 2009 doet dan ook vragen rijzen bij de ernst van de vervolging waaraan u stelt onderhevig te zijn.”*

De loutere verwijzing naar rapporten waaruit blijkt dat Baathisten thans nog steeds worden gevisieerd en waarin melding wordt gemaakt van geheime gevangenissen is niet dienstig en volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, lijken de door verzoekers aangehaalde gebeurtenissen en incidenten die hen en hun familieleden zijn overkomen – zo deze al op de waarheid berusten – eerder te kaderen in het sektarisch geweld, dat blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier na 2008 in Bagdad sterk is verminderd, waarna de veiligheidssituatie in deze regio opmerkelijk is verbeterd (Subject Related Briefing (SRB) “Irak” “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD” van 5 januari 2012, p. 10). Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dienen te koesteren.

2.8. Zoals terecht wordt geoordeeld in de bestreden beslissingen, zijn de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Verzoekers betwisten de inhoudelijke beoordeling van de door hen bijgebrachte documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Ook het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest met betrekking tot de door verzoeker ondergane operatieve ingrepen vermag niet de beoordeling van zijn asielsituatie in een ander daglicht te plaatsen.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas zoals uiteengezet door verzoekers ongeloofwaardig is. Bijgevolg kunnen zij zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Verzoekers zijn afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) *"Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 5 januari 2012) en de update van deze informatie zoals gevoegd aan de verweernota van 16 augustus 2012 (Subject Related Briefing *"Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – BAGDAD"* van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.11.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (F.H. v. Zweden, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "Strategy for the Iraq Situation van januari 2007" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.11.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor

Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoekers niet worden aangenomen dat zij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komen voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.5. In de mate verzoekers het niet eens zijn met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, krantenartikels, een document van Refworld en *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq”* van 31 mei 2012, stellen dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is met *“herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen”*, *“De situatie zoals die op heden nog steeds bestaat in Bagdad (...) onder de noemer ‘gevechten’ (valt)”*, *“De gevechten (...) voortdurend (zijn) aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen, de strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Irakese overheid in Bagdad, blijft aanhouden.”* en *“Bij een dergelijke strijd (...) er bepaalde zogenaamde risicogroepen (worden) geviseerd, maar er (...) wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers (vallen)”*, en besluiten dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB, welke als bijlage aan de verweernota werd gevoegd, een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”*.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen, waaronder de *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012, en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. Uit de krantenartikels toegevoegd aan het verzoekschrift en de *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012 blijkt dat er in de maanden maart-juni 2012 meerdere aanslagen werden gepleegd over heel Irak, de meeste daarvan doelgericht, en dat daarbij burgerslachtoffers vielen. Daaruit blijkt echter geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekers niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.11.6. In de mate verzoekers aanvoeren dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie,

2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.12. In de mate verzoekers voorhouden dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaan zij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen. Een verwijzing naar het moment van afreizen uit Irak of van aankomst in België is dan ook niet dienstig.

2.13. Waar verzoekers in fine vragen om minstens de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS